

Ἀλλ' ἤδη (οἱμοι) ἄπτεροι, αἱ,
Εἰς ἀναμνήσεις περιδονεῖσθε.

Καὶ ὅπου τρέξω, ὅπου καθήσω
Νομίζω ὅτι βλέπω ἐκείνην.
Εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς γαλήν,
Καὶ ζητῶ, θέλω νὰ τὴν λαλήσω.

Ἄλλοτε πάλιν τὴν θελκτικὴν τῆς
Ὅτι ἀκούω φωνὴν νομίζω,
Καὶ πρὸς τὸν ἦχον αὐτῆς βυθίζω
Μὴν ἀπαντήσω καὶ τὴν μορφήν.

Τὴν νύκτα ὅτε τὸ πᾶν κοιμᾶται
Καὶ ἐγὼ ἄγρυπνος μόνος μένω,
Καὶ τῆς πρώτης τὸ φῶς προσμένω
Λευκοφοροῦσα μοι παριστᾶται.

Εἶναι ἀκόμη, εἶναι ὥραία
Ὡς δέσμη ῥόδων κηπογενῶν,
Εἶναι ἀκόμη γαληνιαία
Ὡς τοῦ Μάϊου τὸν οὐρανόν.

Οἱ ἐθενόχροες ὀφθαλμοὶ τῆς
Χύνουσι βλέμματα γλυκερά,
Καὶ ῥυακώδεις οἱ πλόκαμοί τῆς
Ἡδέως παίζουν εἰς τὰ πλευρά.

Τὰ μελιστάλακτα αὐτῆς χεῖλη
Ὡς ῥόδ' ἀνοίγουν ἑαρινά,
Καὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἅμα ἡ πύλη,
Καὶ φεύγουν ῥήματα ἀλγεινά.

• Σ' ἡγάπων ἄλλοτε καλὴ φύσις,
Ὅτε σὲ εὕρισκον ποθεινὴν,
• Ὅτε οἱ πόνοι καὶ αἱ ἀλγήσεις
Εἶχον μακρὰν μου αὐτῶν μονήν.

• Κ' εἰς τὴν καρδίαν μου μόνη ἤχει,
Μόνη τοῦ ἔρωτος ἡ φωνή,
• Καὶ εἰς τὸ πνεῦμά μου μοῖρα, τύχη,
Λέξις ὑπῆρχε, λέξις κενή.

• Καὶ σὲ ἡγάπων τότε, ὦ νέα.
(ᾧ παρελθοῦσαι ὦραι χρυσαῖ !)
• Καὶ αἱ ἀγάπαι μας ἀμοιβαῖαι
Ἐζωογόνουν ἐμὲ καὶ σέ.

• Πλὴν ἀφοῦ βάσκανος τριχυμία
Ἐφερε θύελλαν ἐκ παθῶν
• Κ' ἡ ἀσθενὴς μου ἅμα καρδιά
Τὸν δρόμον ἔχασε τὸν ὁρθόν.

• Τὸν κόσμον ἄφησα καὶ μονήρης
Εἰς μέρη φέρομ' ἐρημικά
• Ἀπὸ τὸν ἅγιον πόθον πλήρης,
Ὅστις δούνας, λύπας νικᾷ.

• Εἰς τὴν εὐρείαν τοῦ Πλάστου χώραν,
Ἐνθα πηγάζει ἡ χαρμονὴ
• Ἀνυπομόνως εἰς πᾶσαν ὥραν
Νὰ τρέξω χαίρουσα, ταπεινή. »

Η. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ ΤΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΠΟΝΤΟΥ.

(Κατὰ τὸν K. Hell.)

Οἱ Κοζάκοι τοῦ Εὐξεινου Πόντου εἰσὶν ἀπόγε-
νοι τῶν Ζαπορόγων τοῦ Βορισθένους, τῶν ὁποίων ἡ
στρατιωτικὴ δύναμις ἤρξατο ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ
τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Ὅντες εἰς ἀ-
διάκοπον πόλεμον μετὰ τῶν Τατάρων τῆς Κρι-
μέας, οἱ Κοζάκοι τῆς Οὐκρανίας ἐσύστησαν εἰς
τὸ μέρος τοῦτο ἀποικίαν συνισταμένην ἐξ ἀνδρῶν
ἀγάμων, τῆς ὁποίας εἰδικὴ φροντίς ἦτο ἡ τῶν
ὁρέων φρουρά. Αἱ φυλαὶ αὗται ὀλιγάριθμοι κατ'
ἀρχάς, νυξήθησαν μεγάλως μετὰ ταῦτα. Οἱ λει-
ποτάκται διαφόρων ἐθνῶν, δελεαζόμενοι ἀπὸ τὰ
λάφυρά των, ἠνοῦντο μετ' αὐτῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου
ἡ Seicha (μητροπόλις των) κειμένη ἐπὶ ἀποτόμου
τινὸς νήσου τοῦ Βορισθένους, ἐφημίσθη εἰς τὰ
περίξ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα στρατιωτικὰ γυ-
μνάσια καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν κατοίκων τῆς.
Κατὰ τὰ 1840 ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῶν ἀποι-
κιῶν τούτων, τοσοῦτον σημαντικὴ ἐφάνη εἰς
τὴν Πολωνίαν, ὥστε ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Σεγεσμόν-
δος, ἵνα ἐξασθενίσῃ τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις
τὰς εὕρισκομένας εἰς τὰ φρούρια ἅτινα ὑπῆρχον
μεταξὺ τῶν Τατάρων καὶ τῆς ἐπικρατείας του,
παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ζαπορόγλους εὐρείαν ἔκ-
τασιν γῆς ἐπὶ τῶν καταρακτῶν τοῦ ῥηθέντος
ποταμοῦ (1). Αἱ νέαι ἐπὶ τοῦ Βορισθένους ἀποι-
κίαι συνεμερίσθησαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὴν τύχην

(1) Οἱ Κοζάκοι κατοικοῦν τὰ συνορεύοντα μέ-
ρη τῆς Ῥωσσίας μετὰ τὴν Βόρειον Τουρκίαν, Πολω-
νίαν, Ταταρίαν, καὶ τὰ μεσόγεια τῆς Σιβηρίας.
Πολλὰ λέγονται περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κατα-
γωγῆς αὐτῶν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ὀ-
νομα Κοζάκοι παράγεται ἀπὸ τὸ Ταταρικὸν Κο-
ζάκ, σημαῖνον ἐφιππον στρατιώτην. Βεβαιεῖ-
ται ὅτι εἶναι Σλαβικὴ φυλὴ μιγεῖσα μετὰ τῶν
Τατάρων, Καλμούκων, ἢ Ζιγγάνων. Μόνον περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ 1540 ἡ ἱστορία ποιεῖται μνήμην
τοῦ ὀνόματος τῶν Κοζάκων, ἐποχὴ καθ' ἣν ἀρχί-
ζουσι νὰ λαμβάνουν σημαντικὸν μέρος εἰς τὰ πράγ-
ματα τῆς Πολωνίας. Ἀγνοεῖται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν,
ὁ Archenholtz βεβαιεῖ ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ
παρόντος αἰῶνος, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο περὶ τὰς
100,000.

τῶν Κοζάκων τῆς Μικρᾶς Ῥωσσίας. Ἐν τούτοις ἡ διηνεκής αὐξήσις τῆς δυνάμεώς των ἐπροξένησε τὸν ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ἀποχωρισμόν των, καὶ τὴν σύστασιν στρατιωτικῆς ἀποικίας ἀνιξαρτήτου. Κατὰ τὰ 1664 ἡ Μικρὰ Ῥωσσία ὑπίστη τὴν δυναστείαν τῶν Τζάρων. Ἐκτοτε οἱ Ζαπορόγοι, στερηθέντες τὴν σημασίαν των καὶ ἐγκαταλειφθέντες εἰς τὴν ἑαυτῶν δύναμιν, ἐγένοντο ὑποταλῆς κατὰ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, ὅτε μὲν εἰς τοὺς Τατάρους, ὅτε δὲ εἰς τοὺς Τούρκους, ἄλλαε εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ἕως οὗ ἡ ἐπανάστασις τοῦ Μαζέπα ἐπέφερε τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν τῆς δυνάμεώς των. Μικρὰ ἔπειτα βλέπομεν αὐτοὺς ἐγκαθιδρύοντας νέαν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Χάν τῆς Κριμαίας ἀλλὰ τέλος, τῆς Ῥωσσίας ἰσχυρᾶς γενομένης εἰς τὰς μεσημβρινὰς ταύτας χώρας, ἠναγκάστησαν κατὰ τὸ 1739 νὰ ὑποταχῶσιν εἰς αὐτήν. Δὲν λήγει ὁμως ἐδῶ ἡ πολιτικὴ παρακμὴ τῶν πλανητῶν Ζαπορόγων. Εἰς τὸν προηγηθέντα τῆς εἰρήνης τοῦ Καϊνάρτζι πόλεμον, διεγερθείσης ἐν αὐτοῖς τῆς περὶ ἀνεξαρτησίας ιδέας, πολλὰ τάγματα αὐτῶν, συμμαχήσαντα τοῖς Τούρκοις, ἐπολέμουν κατὰ τῆς Ῥωσσίας, ὥστε Αἰκατερίνη ἡ Β. ἔλαβε τὸ μέτρον νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰς ἐπὶ τοῦ Βορισθένους ἐπαρχίας των. Διωχθέντες δὲ ἐκ τῆς πατρίδος των, τῆς ὁποίας τὴν γῆν διενεμήθησαν ἄλλοι, μέρος αὐτῶν κατέφυγον εἰς τὴν ἄλλην ἔχθην τοῦ Δουνάβεως, μέρος δὲ εἰς τὰ περίξ τοῦ Βελογορόδ. Μετὰ δέκα ἔτη, ἐκραγέντος ἐκ νέου πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων, οἱ Κοζάκοι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ Ῥωσσικὰ στρατεύματα ὡς ἐθέλονται. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἰασιού, ὁ πρίγκιψ Ποτεμκῖνος, ὁ ὀργανίσας αὐτοὺς εἰς τάγματα, τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν καὶ πειθαρχίαν των, ὥστε τοὺς ἐσύστησε εἰς τὴν Αὐτοκρατορίσσαν, ἥτις ὠφελήθησα ἀπὸ τὴν καλὴν διάθεσιν αὐτῶν τοὺς ἐθηκε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Κιμερείου πορθμοῦ ἐμπιστευθεῖσα αὐτοῖς τὴν φρουρὰν τῶν συνόρων τῆς Κιρκασίας. Τοῖς παρεχωρήθη πρὸς τούτοις ἐκτὸς τῆς Χερσονήσου Ταμσίν, ἅπανα ἡ ἔκτασις ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ Κουβάν καὶ τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης, ἐκτεινομένη ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Λάβα καὶ πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τοῦ ποταμοῦ Εἰχ. Τότε ἐδόθη εἰς τοὺς Ζαπορόγους τὸ ὄνομα Κοζάκοι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, παραλαβόντας νόμους ἐν χρήσει ὄντας καὶ παρὰ τοῖς πλησιοχώροις τοῦ Τανοῖδος τόποις. ἔσχον Χάτμανον (Ἑτμαν) ἐκλεγόμενον διὰ βίου ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπ' ἀριθμοῦ τινος ὑποψηφίων προτεινόμενου ὑπ' αὐτῶν. Ἰπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἄρχοντος, ἡ δημοσὺς καὶ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐνηργεῖτο ὑπὸ τριῶν ἰσοβίων μελῶν καὶ τεσσάρων παρέδρων, ἀνανεουμένων κατὰ τριετίαν. Τοῖς παρεχωρήθησαν πρὸς τούτοις πολλὰ προνόμια, οἷον τὸ νὰ μὴ πληρώνωσι κανένα φόρον, νὰ νέμονται πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος τὰς ἀλικίας, νὰ διεξάγωσιν ἐπιτοπίως τὰς δίκας των, [χωρὶς νὰ

προσφεύγωσι τὰ δικαστήρια τῆς Πετροπόλεως, καὶ ἐξέλους ἡ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δοθεῖσα αὐτοῖς ὄψχεις νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ χρῆσιν τῶν ταγμάτων τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἰπὸ τὴν ἐπιβρότην τρικτῶν θεσμῶν Αἰκατερίνης τῆς Β', ἡ στρατιωτικὴ ἀποικία, διὰ τὰς μεγάλας προόδους ἃς ἔκε ἐπλήρωσεν ἐντελῶς τὰς ἐλπίδας τῆς Κυβερνήσε. Αἱ ἐκτεταμέναι νομαὶ τοῦ Κουβάν ἐπληρώθησιν ποιμνίων, ἡ γεωργία ἐπροόδευσε, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων νῦξήθη. Ἡ χώρα τοῦ Κουβάν καὶ παρὰ τὸν Τάναϊν ἐγένοντο ἄσυλον πολλῶν πρόσφυγων, καὶ οἱ δούλοι τῶν πλησιοχώρων ἐρχομένων δραπετεύοντες κατέφευγον εἰς αὐτήν. Ὡς εἰκοσαετίας ἤδη οἱ Κοζάκοι τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἤρχισαν νὰ συναισθάνωνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς ἐιότητος, καὶ τούτου ἕνεκα πλὴν προνόμια τοῖς παρεχωρήθησαν.

Πολλὰς ἀνδρας καὶ ἵππους ἀπώλεσαν εἰς τοὺς τελευταίους κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ Περσίας πολέμους, πρὸ πάντων δὲ ὁ τῆς Κιρκασίας πόλεμος προξένησε αὐτοῖς σημαντικὴν ζημίαν, διότι αὐτοὶ ἐρισσότερον τῶν ἄλλων φέρουσι τὸ βάρος αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 1840 (λέγει ὁ K. Hell εἰς τὴν κατὰ τὸν Κύκασον περιήγησίν του) ὅτε τελευταῖον ἤδη περιγυμνῶν τὸν Καύκασον, ὁ ἀριθμὸς τῶν Κοζάκων τοῦ Εὐξείνου Πόντου δὲν ὑπερέβαινε τὰς 412,000 ψιάς, ἐν αἷς 68,000 ἄρρενες, κατοικοῦντες 64 χιλιάς ἐπὶ ἐκτάσεως 3,600,000 στρεμμάτων γῆς ἥνενα νέμονται κοινῶς, ὡς τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τοὺς παρὰ τὸν Τάναϊν τόπους. Εὐρον τὴν γεωργίαν οὖσαν εἰς παρακμὴν, τὰ χωρία κατοικοῦμεν ἀπὸ γέροντας ἀσθενεῖς, χήρας καὶ ὀρφανὰ ἕνεκ τοῦ αὐστηροῦ περὶ στρατολογίας νόμου.

Σύρος

T. A.

Νεῖ τις ποιητὴς ἔστειλε δῶρον ἓνα φασιανὸν εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Μετρομανίας (κωμωδίας) Πιρῶν καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐλθὼν παρ' αὐτῷ ἔσυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον του χειρόγραφον τραγῳδίαν. — Μήπως μοί φέρεις τὸ καρύκευμα; τῷ εἶπεν ὁ Πιρῶν, ἐὰν πρέπη νὰ τὸν φάγω μὲ τοιοῦτον ἔμψυγμα, λάβε τὸν φασιανόν σου ὀπίσω.

Γάλλος τις στρατιώτης ἀπέβαλεν εἰς τὴν μάχην Hastanbek τὰς δύο χεῖρας, ὁ δὲ συνταγματάρχης αὐτοῦ τῷ προσέφερεν ἓν τάλληρον. Μήπως πιστεύεις, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ὅτι ἔχασα ἐν ζεύγος χειροκτιῶν;

Ὁ δοῦξ τοῦ Duras βλέπων τὸν φιλόσοφον Descartes γενόμενον ὀρεκτικώτατα φαγητὰ, καὶ πῶς; τῷ εἶπε, τρώγουσι καὶ οἱ φιλόσοφοι τοιαῦτα φαγητὰ; Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Descartes, μήπως πιστεύεις ὅτι ἡ φύσις προάγει τὰ καλὰ διὰ μόνους τοὺς ἀμαθεῖς;

Λουδοβικός, ὁ ΙΕ'. διαβαίνων πρὸ τῆς φρουρᾶς αὐτοῦ, συγκεκλιμένης ἐξ ἐπιλέκτων, εἶπεν εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας, ὅστις συνώδευσεν αὐτὸν, — Οὗτοι εἶναι οἱ γενναϊότεροι πολεμισταὶ τοῦ βασιλείου μου, πάντες, μέχρις ἑνὸς, ἔχουσι κόσκιον τὸ στήθος ἀπὸ τὰς πληγὰς. Ὁ δὲ λόρδος ἀπεκρίθη, Πόσον λοιπὸν εἶναι γενναῖοι οἱ πληγώσαντες αὐτοὺς πολεμισταί, — Ἀπέθανον ὅλοι, ἐπεφώνησεν εἰς ἐπίλεκτος.

Χωρικός τις ἐξωμολογεῖτο ὅτι ἔκλεψεν ἕνα κριόν. — Ἀπόδος αὐτὸν εἰς τὸν κύριόν του, εἶπεν εἰς Φλάρος πνευματικός, ἄλλως δὲν σὲ συγχωρῶ — Ἀλλά τὸν ἔφαγα. — Τόσω χειρότερα, ὑπέλαβεν ὁ Φλάρος, τὴν ψυχὴν σου θὰ τὴν ἀρπάσῃ ὁ διάβολος, διότι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν ὁ κριὸς θὰ ζωντανεύσῃ νὰ σὲ κατηγορήσῃ. — Πῶς; εἶπεν ὁ χωρικός, ὁ κριὸς θὰ ζωντανεύσῃ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν; ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν. — Διατί; — Διότι θὰ εἶπω εἰς τὸν γείτονά μου, ἰδοὺ ὁ κριὸς σου καὶ λάβε τον!

Ὁ Santeuil, ὅστις ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ παιγνιόχαρτα, ἔτυχεν ἡμέραν τινὰ παίζων, ὅτε τὸν ἐκάλεσαν ἵνα κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Ἰψίστου εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀπῆλθε μὲν εὐχαρίστως ἀλλ' ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰ παιγνιόχαρτα, ἅτινα, ἐνῶ ὠμίλει ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος χειρονομῶν ἔπεσαν δυστυχῶς καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα ἀλλ' ὁ Santenil ἐστράφη, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, πρὸς ἓν παιδίον δεκαετὲς προσκαλὼν αὐτὸ νὰ λάβῃ ἓν παιγνιόχαρτον. — Τί χαρτίον εἶναι αὐτό; Ρήγας Καρρῶ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. — Πολὺ καλὰ. Εἰπέ μοι τώρα τὴν πρώτην τῶν δέκα ἐντελῶν. — Δὲν τὴν εἰζέσω. — Τὸ ἀκούετε, χριστιανοί; ἀνέκραξε μετὰ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως ὁ ἱεροκέρυξ; τὸ παιδίον αὐτὸ γνωρίζει τὸν Ρήγαν Καρρῶ, καὶ ἀγνοεῖ τὴν πρώτην τῶν δέκα θεῶν ἐντελῶν.

Νουρ-Σι-Βάν ὁ δίκαιος, εὐρισκόμενος εἰς τὸ κυνήγιον, ἔπεμψεν ἕνα τῶν ἀνθρώπων του εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον ἵνα φέρῃ ἄλας, συνιστῶν αὐτῷ τὴν πληρωμὴν. Τί κακὸν εἶναι, ἠρώτησεν σύλικός τις, ἐὰν ὁ βασιλεὺς λάβῃ ὀλίγον ἄλας χωρὶς πληρωμῆς; — Ἐὰν ὁ βασιλεὺς, ἀπεκρίθη ὁ δίκαιος, λάβῃ ἓν μῆλον ἐκ τῶν κήπων τῶν ὑπηκόων, οἱ αὐλικοί του αὖριον κόπτουσιν ὅλα τὰ δένδρα.

Ὁ δούξ Ὀρλεάνς, ἀκούσας ὅτι πτωχός τις ἄνθρωπος ἐνυμφεύθη πτωχοτάτην τινὰ κόρην, εἶπεν ἡ πείνη ὑπανδρεύεται τὴν δίψαν.

Ἀλφόνσος ὁ σοφὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀραγόνης, ἔλεγε ὅτι τότε μόνον γίνεται ὁ γάμος ἐπιτυχής, ὅταν τύχῃ ὁ μὲν ἀνὴρ κωφός, ἡ δὲ γυνὴ ἀόμματος.

Τὸ 1686 Φίλιππος ὁ Β'. ἔστειλεν ἐγγενῇ τινά

νεανίαν εἰς Ῥώμην ὅπως συγχαρῇ Σίξτον τὸν Ε'. διὰ τὴν εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον ἀνάβασίν του. Οὗτος δὲ πειραχθεὶς, ὅτι τῷ ἐστάλη πρέσβους νεκρωτάτης ἡλικίας, — Καὶ πῶς; τῷ εἶπε, τοσαύτην ἔχει ὁ κύριός σου σπάνιν ἀνδρῶν, ἀποφασίσας νὰ μοὶ πέμψῃ ἀγένειον πρέσβυν; — Ἐὰν ὁ κύριός μου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπερῆφανος Ἰσπανός, ἐφρόνει ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ πρέσβους συνίσταται εἰς τὸ γένειον, ἔπεμπεν ἀναμφιβόλως ἕνα τράγον καὶ οὐχὶ ἕνα εὐγενῆ νεανίαν.

Ὁ Δουξ Γραμμόν ἀποσταλεὶς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην ζητῶν τὴν βασιλόπαιδα διὰ τὸν κύριον αὐτοῦ, διὰ βραχυτάτων ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν του. — Ὁ βασιλεὺς μου, Μεγαλειότατε, προσφέρει εἰς ὑμᾶς τὴν εἰρήνην, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν βασιλόπαιδα, προσέθηκε, καὶ εἰς ὑμᾶς τὴν καρδίαν καὶ τὸ σκῆπτρόν του.

Ἄγγλος τις — πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ Οὐδίκινη, καταλύσας εἰς τι ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ἐξυλοκόπει ἀνηλεῶς τὸν μαῦρον δοῦλόν του. Τὸ σύστημα δὲν ἐπιτρέπει τὴν δουλείαν, τῷ παρατηρήσεν ὁ ξενοδόχος, ἐπομένως τὸ ἐξυλοκόπημα εἶναι ἀπηγορευμένον. Καταραμένος, τυραννικὸς τόπος, ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος, ὅπου δὲν δύναται τις νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀρχηγόν του!

Ἰδοὺ πῶς οἱ Οὐδεκινισταὶ καὶ οἱ συντάκται τῆς γαλλικῆς Estafette κρίνουσι τὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

Ἡ τοῦ εὐρέος τούτου μνημείου παρὰ τοῖς ἀπομάχοις ἐγκαινιάσις διορισθεῖσα κατ' ἀρχὰς τὴν 4 Μαΐου 1853, ἀνεβλήθη ἐσχάτως εἰς τὸ προσεχές ἔτος. Ἡ ἐπιθεώρησις τῶν ὀραίων τεργῶν, ἐφημερίς Γαλλικῆ, ἀναφέρει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὰ ἑξῆς:

Ἐνῶ συνεζήτειτο, λέγει ἡ ἐφημερίς αὕτη, τὸ περὶ τῆς τελετῆς πρόγραμμα, ἐν τῷ συμβουλίῳ τῶν Τοῦλериῶν, προσεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ εἰς ὃ παρήσαν, ὅ, τε βασιλεὺς Ἰερώνυμος καὶ οἱ στρατηγοὶ Δορράνς καὶ Σαμπουὶλ διοικητῆς καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἀπομάχων, ὁ τελευταῖος τοῦτος ὡς ὑπ' αἰφνιδίου φωτὸς φωτισθεὶς καὶ ἐλπίσων τὰ προσελκύσῃ τοὺς πάντας εἰς τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ ἐξομαλύνῃ τὰς ἀμφισβητήσεις, προέτεινεν ὅτι, ἐπειδὴ Ναπολέων ὁ Α. εἰσηλθεὶς ὡς καὶ οἱ ἀπόγονοί του εἰς τὴν τάξιν τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα καὶ πρὸς τὴν θέλησιν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, νὰ χωρισθῇ τὸ λείψανόν του εἰς δύο μέρη ὡς περὶ ἄλλων ἡδη μοναρχῶν ἐπράχθη ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ μὲν σῶμα νὰ κατατεθῇ ἐν τῷ θριαμβευτικῷ μανσωλείῳ ὑπὸ τῶν

ἄλλων τῶν ἀπομάχων, ἡ δὲ καρδιά εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον. Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις πάντα ἐγερθεὶς ὁ ἡγεμὼν Ἰερώνυμος, οὐδέποτε, εἶπε διὰ φω-
νῆς ἐνεργητικῆς, θέλει ἐπινεύσει εἰς τὴν δια-
μέλεισιν τοῦ σώματος τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ ἀδελ-
φοῦ. Ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ, μετὰ σιγμιαίας σκέψιν
διαλύσας τὴν συνέλευσιν, ἀνέβαλε τὴν ἐγκαι-
ρίασιν εἰς τὸν Μάϊον τοῦ 1854, οὐδόπως εἰπὼν
ποῦ θέλει γίνῃ.

Πάντες οἱ τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἐ-
πισκεφθέντες, προστίθουσιν ἢ ἐπιθεώρησις, ἐνθυ-
μοῦνται ἐρεῖχαλκίην τινα θαυμαστὴν θύραν πρὸς
τὰ δυτικά καὶ κατὰ τὸν βωμὸν τοῦ ναοῦ. Ἡ
θύρα αὕτη εἶναι ἡ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τάφου δι'
ὁ Ναπολεὼν προητοίμασεν ἑαυτῷ πλησίον τῶν
τάφων τῶν τελευταίων τῆς Γαλλίας βασιλέων.
Ἀναμφισβήτητον λοιπὸν ὑπάρχει ὅτι ὁ αὐτοκρά-
τωρ προετίθετο τὰ ταῦτα εἰς τὸν ἅγιον Διονύ-
σιον ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀρχαίας φονικίδος (1).
Ἵσως μάλιστα, συμπεραίνει ἢ ἐπιθεώρησις τῶν
ῥαίων τεχνῶν, ἢ εὐχὴ αὕτη ἐξεγρᾶσθαι καὶ ῥη-
τῶς, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Ναπολεόντος ἐν
τῇ ἐπισήμῳ καὶ αὐθεντικῇ αὐτοῦ διαθήκῃ, τῇ γεω-
στὴ κομισθείσῃ εἰς Παρίσιον ὑπὸ τινος ἀγγλοῦ
σφραγιστοῦ.

Ὁ ἐνδεχόμενος δὲ οὗτος ἐνταφιασμός τοῦ Αὐ-
τοκράτορος εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον ἀναμνησ-
σει ἡμῖν τὰ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νεκροῦ τῶν
μοιρῶν περιουσιαστικὰ. Φθάσαν εἰς τὰς πύ-
λας τῶν ὑπογείων τὸ φέρετρόν τοῦ φέρον τὸν
ἀποθανόντα βασιλέα, κεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ κρι-
νοστίχου μανδύου (προηγουμένων τοῦ σκήπτρου
καὶ τοῦ στέμματος καὶ τῆς χειρὸς τῆς δικαιοσύνης
καὶ τοῦ ξίφους τοῦ πολέμου) περικυκλούμενον
ὑπὸ παντὸς ὅτι τὸ μεγαλύτερον ἔχει ἐπίσημον, ὑπὸ
παντὸς ὅτι τὸ πλῆθος ἔχει φοβερὸν, τὸ φέρε-
τρον ἵστατο πρὸ τοῦ κατωφλίου τῶν ταφῶν,
καὶ ὁ τελετάρχης ἔκρουε τρεῖς ἐξαυτόμενος τὴν ἁ-
δειαρ τοῦ εἰσελθεῖν. Τότε ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀ-
γίου Διονυσίου, κρατῶν τὴν ράβδον τὴν ποιμα-
ντικὴν καὶ τὴν μίτραν μὲν ἐπὶ κεφαλῇ, τὸν σταν-
δὶ δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους φέρων, προὐχώρει μετὰ τοῦ
κλήρου τοῦ, διαλάμποντος ἐν χρυσῷ, καὶ συνῆ-
πτει τὸν ἐπόμενον διάλογον μετὰ τοῦ ἀρχιεροῦ τῆς
βασιλικῆς κηδείας.

— Τίς ὁ ἐρχόμενος εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα μέρη;
— Χριστιανός τις. — Τί ἐπάγγελμα ἐπέβαλεν
αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεός; — Τὸ τοῦ βασιλέως.
— Πῶς ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του; τί ὑπὲρ
τῶν ἄλλων ἐποίησε; προσσηχήθη; ὑπέφερεν;
ἐσυγχώρησε; — Καὶ προσσηχήθη, καὶ ὑπέφερε,
καὶ συγχώρησε. — Τί ζητεῖς τότε; — Τὴν χρι-
στιαρικὴν ταφὴν, τὴν παραμυθητικὴν προσευχὴν
καὶ τὴν εἰς οὐρανὸν φέρουσαν εὐλογίαν. — Ἀς
εἰσελθῇ τότε, ἀπεκρίνεται ὁ ἀρχιερεὺς, ἀφοῦ εἶναι

χριστιανός καὶ ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντά του. Ὁ
βωμὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι εὖχος διὰ τοὺς προσευ-
χομένους καὶ ὁ τάφος διὰ τοὺς αἰτοῦντας ἀνά-
παισιν.

Τότε αἱ θύραι ἠνοίγοντο καὶ ἡ πένθος συνο-
δία εἰσέρχεται.

Νομισματικά κεφάλαια τῶν ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης.

Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν οἰκονομολόγων, τὰ
νομισματικά πλοῦτη τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν
ἐπικρατειῶν ἠριθμοῦντο πρὸς τὰ τέλη τοῦ 18 αἰ-
ῶνος ὡς ἑξῆς.

Γαλλία	2,200,000,000	φράγκα
Μεγάλη Βρεταννία	1,400,000,000	»
Ἰσπανία	450,000,000	»
Ὀλλανδία καὶ Βέλγιον	300,000,000	»
Αὐστρία	275,000,000	»
Ἰταλία	250,000,000	»
Πρωσσία	220,000,000	»
Γερμανία καὶ Ἑλβετία	240,000,000	»
Πορτογαλλία	150,000,000	»

Τὸ ὅλον 5,455,000,000 »

Σήμερον τὸ μὲν μεταλλικὸν τῆς Εὐρώπης ἀνα-
βαίνει εἰς 4 ἢ 5,000,000,000. Ἀπέναντι δὲ τού-
των ἔχομεν 37 περίπου δισεκατομμύρια ποσὸν
τῶν συνωμολογημένων μεταξύ τῶν μεγάλων Εὐ-
ρωπαϊκῶν ἐπικρατειῶν δανείων· προστιθέντες δὲ
τοὐλάχιστον 20 δισεκατομμύρια φράγκων εἰς τρα-
πεζικά γραμμάτια καὶ μετοχὰς εἰς δόρυγας, σιδη-
ροδρόμους κτλ. εὐρίσκομεν 57 δισεκατομμύρια
φράγκα εἰς χάρτην ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ 4 ἢ 5
τοῦ μεταλλικοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκ-
πλήξῃ, ἀρκεῖ οἱ τίτλοι ἢ αἱ συναλλαγματικαὶ νὰ
ᾧσι ἐργασίαι τετελεσμέναι, ἢ ἀρξάμεναι, ἢ δυ-
ναταί, διότι καὶ αὗται εἰσι ἀξίαι πραγματικαὶ καὶ
κτήσεως ἐπιδεκτικαί.

Ἐντεῦθεν βλέπομεν πόσον ἐπιθυμητὴ ἡ εἰρήνη·
διότι αἱ ἐργασίαι ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσωσι,
καὶ ἐπομένως αἱ ὀνομαστικαὶ ἀξίαι ἀδύνατον νὰ
εὐρίσκωσιν ἀποδέκτας, ἐνόσω ἢ βιομηχανία ἢ φύ-
σει δειλὴ δὲν μένει εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας·
αὐτῆς ἐλευθέρᾳ καὶ ἀποθαζέμενται ὑπὸ ταραχῶν
καὶ κλονισμῶν ἐπιεικμένων.

Παραλληλισμὸς τοῦ Αὐστρίνου καὶ Παρισίων.—

Ἡ ὀλικὴ ἐπιφάνεια τοῦ Λονδίνου εἶναι 240
ἐκατομμύρια τετραγωνικῶν μέτρων, ὁ πληθυσμός
του 1,924,000, ἀριθμὸς οἰκίων 260,000, ἔκτα-
σις τῶν ὁδῶν 1,426,000 μέτρα ἐπιφανείας αὐτῶν
μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν λιθοστρώτων 6,000
000, ἔκτασις τῶν ὁχετῶν 639,000 μέτρων. Ἡ δὲ
ὀλικὴ ἐπιφάνεια τῶν Παρισίων εἶναι 34,379,016
τετραγ. μέτρα, πληθυσμός 1,053,879. ἀριθμὸς
οἰκίων 20,526, ἔκτασις τῶν ὁδῶν 425,000 μέ-
τρα, ἐπιφάνεια αὐτῶν, ἄνευ τῶν λιθοστρώτων

(1) Σημεῖα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Γαλ-
λίας.

3,600,000 τετρ. μέτρα, μήκος τῶν ὀχετῶν 135 χιλ. μέτρα, καὶ ἐπιφάνεια τῶν λιθοστρώτων 888 χιλ. Ὄθεν ἐν Δονδίνῳ ἕκαστος κάτοικος ἀναλογεῖ πρὸς ἐπιφάνειαν 100 μέτρων, εἰς δὲ Παρίσιους πρὸς 34 μέτρα. Ἐν Δονδίνῳ ἡ ἀναλογία τῶν κατοίκων εἰς ἑκάστην οἰκίαν εἶναι 7 καὶ 1[2, εἰς δὲ Παρίσιους 34.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἔρωτος.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 21.)

Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος τούτου, ὥς εἶναι μεγάλα καὶ πάντα τ' ἄλλα καλὰ τὰ ὅποια ἐδωρήσατο τὸ ὑπέρτατον ὃν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ὅποια δὲν δύνανται ἄνευ αὐτοῦ νὰ τὸν ἡδύνωσι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὡραία Νοσσίς, ἔλεγεν « οὐδὲν θελκτικώτερον τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἔρωτος ὑπερβαίνει ἀπάσας τὰς ἄλλας ἡδονὰς καὶ ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν ἡ Ἀφροδίτη δὲν εὐαρεσθῆται ν' ἀπονεύμῃ τὴν χάριν αὐτῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἔρωτος, καθὼς οὐδ' ὁ μὴ ἰδὼν ποτὲ ῥόδα, δύναται νὰ συλλογισθῇ τὸ κάλλος τῶν χαρισεστάτων τούτων ἀνθρώπων. Θεωρήσατε τὴν φύσιν καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ὁ ἔρωτος εἶναι ὁ βασιλεὺς αὐτῆς. Ναί ! Δι' αὐτοῦ ὁ πλάστης ποιήσας αὐτήν, συνέδεσε πάντα τὰ ὄντα καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὸν κέντρον αὐτῶν καὶ πρῶτον ὄργανον τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνικῶν καὶ ζώπυρον τῶν ἡδονῶν καὶ μαθήσεών της, δι' αὐτοῦ ὁ στοιχικώτερος τῶν ἀνθρώπων, ὅστις μένων ἀπαθὴς εἰς ὅλα τὰ περίξ αὐτοῦ γεγόμενα γελᾷ διὰ τὰς μικροπρεπείας τῆς ἀνθρωπότητος, μὴ φροντίζων νὰ μάθῃ τὸ ἄκρον ἀγαθὸν καὶ κακὸν ὑπὸ τὴν μεγαλητέραν ἀταραχίαν, ἀψηφῶν πάντα ὅσα ἡδύνουν ἢ λυποῦν αὐτὸν, διὰ νὰ βαδίσῃ εὐκολώτερον εἰς τὴν σχολίαν ταύτην τῆς ζωῆς πορείαν, δι' αὐτοῦ λέγω, γίνεται ὁ μύστης καὶ θιασώτης τῆς ἐρωτικῆς ἀποθεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, καθότι ἂν ἀπαντήσῃ που θελκτικόν τι ὑποκείμενον ὅπερ θέλει διὰ τοῦ ἔρωτος νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὰ γήινα ὑποκείμενα, ἂν γνωρίσῃ τὴν καθαρὰν ἐκείνην καὶ ζέουσιν ἐκ προμηθείου πυρὸς φλόγα, ἥτις ἀφ' ἐνδὸς μὲν φαίνεται ὅτι καταναλίσκει τὴν καρδίαν καὶ ἀφ' ἐτέρου τῇ δίδει ὑπαρξίν ἀνέλπιτον, δὲν μένει πλέον ὁ αὐτὸς, αἰσθάνεται ὅτι νέαν ζῶν, νέαν ὑπαρξίν ἀπολαμβάνει, ὅτι τὰ χρεῖα του αὐξάνουν, ὅτι ἡ ὑπαρξίς του μεγαλύνεται, αἱ δὲ πρὸς τελειοποιήσιν του φροντίδες προβαίνουν πολὺ πρόσω παρ' ὅτι διὰ τῆς φιλοσοφίας του ἐφραντάζετο, καθότι ἀσχολού-

μενος μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν παλίστροφικὴν τῶν ἰδεῶν του νὰ σχηματίσῃ βάσεις πρὸς μεγαλοποίησιν τῶν διαβουλευμάτων του, πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ ἄκρου κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐφαίνεται, ὅτι νῦχαριστεῖτο εἰς μόνην τὴν μίμησιν τῶν ὅσων ἡγάπα καὶ ἐθαύμαζε εἰς μόνην τὴν σχολαστικὴν αὐτοῦ ἐμβρίθειαν, ἀλλ' ἤδη ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπερβῇ πᾶν ὅ,τι θαυμάζει, πᾶν ὅ,τι διείδε ὑπὸ τὸ ζῆρὸν καὶ ἀπαθὲς ὄμμα τοῦ σπουδαστηρίου του, διότι ὁ νοῦς του ἀνεπετέρωθη ἀπὸ νέας ἰδέας, ἀπὸ πάθος τὸ ὁποῖον ὑποσκελίζει πᾶσαν τὴν ἐπίπλαστον ἀνθρώπινον σοφίαν ὅσον καὶ ἂν μεγαλυνθῇ, ὅσον καὶ ἂν φθάσῃ τὴν αὔλον ἐκείνην καὶ ἀπαθῇ μακαριότητα, ἀπὸ πάθος τὸ ὁποῖον δύναται μόνον νὰ ἐξοικειώσῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν ἀκατάληπτον ἐκείνον φυσικὸν νοῦν ὃν τόσον ἀτέχνως ἐπισκοποῦμεν νὰ πλησιάζωμεν, αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ θέλουν κατασταθῇ ἡδοναὶ ἀφ' αὐτοῦ εὐχαριστήσεως, μεγάλης ἐλαστικότητος, αἱ δὲ λύπαι τοῦ ἐλπίδος, πρόξενον, μεγαλείου καὶ ἐξευγενήσεως ἀντικείμενον. Οἱ θεοὶ νόμοι τῆς φύσεως, ἡ ἱερά τῆς πατρίδος καὶ τῆς φιλίας ἀγάπη καὶ αἱ θελκτικαὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγαθότητος πράξεις, θέλουν ὑπέρποτε ἐνασχολεῖ τὸν νοῦν του, ὅσον δὲ πιστὸς μένει εἰς τὰς ἀρχὰς ταύτας, τόσον μᾶλλον θέλει δύνασθαι νὰ ἐπεριίδεται εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι θέλει φανεῖ ἀρεστὸς πρὸς τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο τῆς καρδίας του καὶ τῆς ψυχῆς ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τόσον ἀσμένως ἐράται, ἂν ὡς ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου τοῦ ἐρωτικοῦ ὑποχρεωθῇ νὰ θυσιασθῇ διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, ἂν ὡς ἐκ τῆς γενναιοτήτος του ἀναγκάζεται ν' ἀψηφήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν του, ἂν, κατασπαρattόμενος τὴν καρδίαν ἀπὸ φωνῆς ἀθῶου καὶ δυστυχῆς συμπολίτου ἀπαιτούτος πρὸς σωτηρίαν του θυσίαν πλούτου καὶ φροντίδων, τὸ ἰνδαλμα τῆς ψυχῆς του, αἰσθάνεται ὅτι τὸ γνωρίζει, ἡ ἰδέα αὐτῇ καθιστᾷ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα θεμιτὰ καὶ εὐκόλα, κρυφία φωνὴ τῇ λέγει, ἐκείνη σὲ βλέπει, ἐκείνη τὸ ἀπαιτεῖ, τὴ περιμένεις, ἀπελθὲ σώζου, σῶσε τὸν ἀδελφόν σου, καὶ εὐθὺς φεύγει ἐκ τῆς καρδίας του πᾶν αἶσθημα δυνάμενον νὰ τὸν διαφθείρῃ, αἱ ἀρεταὶ τοῦ ἀναγεννώμενου καὶ μεγαλυνόμενου περὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης του φαίνονται ἀγναὶ καὶ στίλβουσιν ἀπὸ οὐράνιον ἐνθουσιασμὸν ὅθεν ὁρμᾷ καὶ τὰ πάντα θυσιάζει διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ὑποκείμενον τὸ ὁποῖον τόσον ἐντέχνως καὶ ἐναρτέως τῷ ὑποδεικνύει τ' ἀληθῆ χρῆν τοῦ, τὰ ὅποια εἰς μάτην τοσοῦτον διὰ τῆς μελέτης ἐζήτησε ν' ἀνακαλύψῃ.

Ὅλα τὰ πάθη ἔχουν τοὺς ὅρους των ἀλλὰ τὸ θελτικὰρδιον τοῦτο τοῦ ἔρωτος δὲν ἔχει τοιούτους. Εἶναι τόσον ποικίλον, ὥστε ἐναυγάσας πάντοτε ἡ ἀνθρωπότης εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ, εἶναι μέγα καὶ κραταῖον καὶ ἀπεδείχθη ὅτι, ὅταν τὸ ἐν τῶν ἐρωμένων προσώπων πάσχῃ δι' αὐτοῦ ὅπως-δήποτε, τὸ ἕτερον δὲν φοβεῖται νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους διὰ νὰ τὸ λυτρώσῃ. Δὲν φεί-